

רע"פ 4006/18 - יונה בנימין כרייף, הכל לבניין-בני כרייף בע"מ נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 4006/18

לפני:

כבוד השופט י' אלרון

המבקשים:

1. יונה בנימין כרייף
2. הכל לבניין-בני כרייף בע"מ

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט
המחוזי בחיפה (השופט נ' ג'השאן) בעפ"א
35669-01-18 מיום 10.4.2018

בשם המבקשים:

עו"ד לירון אוחיון; עו"ד דרור אוסי

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (השופט נ' ג'השאן) בעפ"א
35669-01-18 מיום 10.4.2018, בגדרו נדחה ערעורם של המבקשים על גזר דינו של בית משפט השלום בחיפה
(השופט ש' בנג'ו) בת"פ 27830-05-15 מיום 4.12.2017.

2. המבקשים הורשעו (יחד עם נאשמים נוספים) בבית משפט השלום, על יסוד הודאתם, בעבירות של שימוש
חורג ללא היתר ובניגוד לתוכנית ושל אי-קיום צו שיפוטי, בניגוד לסעיפים 204(א) ו-210 לחוק התכנון והבניה,
התשכ"ה-1965, בהתאמה. עבירות אלה יוחסו למבקשים במסגרת כתב אישום אשר מנה ארבעה אישומים, ותיאר
פעולות שונות שביצעו המבקשים החל משנת 1996 במקרקעין שהוגדרו, ברובם, כקרקע חקלאית, ובכלל זה עבודות
בניה ללא היתר ושימושים מסחריים בהיקפים ניכרים. כנטען בכתב האישום, בתקופות מסוימות פעולות אלה בוצעו תוך

עמוד 1

הפרת צווים שיפוטניים.

3. בגין הרשעתם בעבירות האמורות השית בית משפט השלום על המבקשים עונשים כמפורט להלן:

על המבקש 1 נגזרו 4 חודשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות; 5 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, לבל יעבור על עבירה מן העבירות שבהן הורשע; קנס כספי בסך 50,000 ש"ח, או חצי שנת מאסר תמורתו; וכן התחייבות כספית בסך 200,000 ש"ח שלא לעבור במשך 3 שנים על עבירה מן העבירות שבהן הורשע.

על המבקשת 2 הוטלו קנס כספי בסך 70,000 ש"ח והתחייבות כספית בסך 200,000 ש"ח שלא לעבור במשך 3 שנים על עבירה מן העבירות שבהן הורשעה.

בגזר הדין הדגיש בית משפט השלום את חומרתם הרבה של המעשים שבגינם הורשעו המבקשים בעבירות מושא כתב האישום, סקר את מדיניות הענישה הנוהגת במקרים קרובים בנסיבותיהם למקרה הנדון, והתייחס בפירוט למכלול הנסיבות המתקיימות במקרה הנדון ואשר בכוחן להשפיע על גזירת עונשם של המבקשים.

במסגרת זו נשקלו לקולא הודאתם של המבקשים בעובדות כתב האישום; העובדה שפעלו להסיר את תוספות הבנייה הבלתי-חוקיות וחדלו מהשימושים החורגים, תוך השקעה כספית ניכרת; השפעתה הצפויה של ענישה חמורה על משפחותיהם של המבקשים ועל משפחותיהם של התלויים בהם לפרנסתם; וכן גילו המתקדם ומצבו הרפואי של המבקש 1. מנגד, נשקלו לחומרא היקפם ומשכם המשמעותיים של מעשי המבקשים והעובדה שהמבקשים הפיקו רווח כלכלי מביצוע העבירות.

4. ערעורם של המבקשים על גזר הדין נדחה על ידי בית המשפט המחוזי בפסק דין סדור, מקיף ומנומק, אשר במסגרתו קבע בית המשפט כי "העונש הולם את העבירות נשוא הדיון, ויתכן שאף מקל עם המערערים [המבקשים - י' א']".

5. בבקשה שלפניי חוזרים המבקשים ומערערים על חומרת עונשם גם בפני בית משפט זה, בסברם כי העונש שנגזר עליהם חורג מרמת הענישה הנוהגת ואינו מגלם התחשבות מספקת בנסיבותיהם המקלות.

6. לאחר שעיינתי בטענות המבקשים ובחומר שהונח לפניי, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.

הלכה מושרשת היא כי לא תינתן רשות ערעור על חומרת העונש שנקבע על ידי הערכאה הדיונית, זולת במקרים חריגים ומיוחדים שבהם ניכרת סטייה קיצונית מרמת הענישה המקובלת במקרים דומים (וראו, למשל, רע"פ 2341/18 פלוני נ' מדינת ישראל (27.3.2018); רע"פ 5023/18 בדיר נ' מדינת ישראל (28.6.2018)).

מעיון בגזר-הדין שניתן בבית משפט השלום ובפסק-דינו של בית המשפט המחוזי עולה כי עניינם של המבקשים

אינו נמנה על מקרים אלה, וזאת מאחר שהעונש שהושת עליהם מהווה עונש מתון וסביר התואם את חומרת מעשיהם ואת רמת הענישה במקרים כגון דא, ומגלם איזון ראוי בין כלל השיקולים הצריכים לעניין.

במצב דברים זה, ומשלא עלה בידי המבקשים להצביע על טעמים מיוחדים להתערבות באופן שבו שקלו הערכאות דלמטה את השיקולים האמורים, אין מקום להיעתר לבקשה וליתן רשות ערעור שני.

7. אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ו' באב התשע"ח (18.7.2018).

ש ו פ ט
